

duister van den nacht werd door een onzichtbare hand weggeschoven. Een vaag roode tint gleed in het grauw van den ochtendschemer. Een rood, dat dieper werd, warmer werd, heller werd, een groeiend schijnsel, omhoog rijkend uit de donkere afgronden rondom de aarde.

Een haast onmerkbare beweging beefde door de roerlooze nevels, die als witte doodsluiers om het oerbosch hingen. Heel langzaam, aarzelend haast, of een huivering hen doortrok, gingen zij zich vervormen; gingen zij zich keeren en wentelen, als konden zij van den warmen, broeienden bodem niet loskomen. Maar eindelijk dan toch, hieven zij zich, trokken op naar de wijd opengespreide, in elkaar grijpende kruinen, sidderende dauwdruppels achter zich latend, en dreven nog een wijle door de hooge toppen, hakend soms met witte flarden aan een uitstekenden tak. Dan stond het woud daar, stoomend in het snel en ál sterker groeiende daglicht, dat zich als een doorbrekende vloed over den horizont heenstortte, een bloedroode, heete golf van nieuwen zonneshijn, waarin die gansche wildernis ten vuurdoop onderging. Rood en goud hieven zich de boomenreuzen, omhoog rijkend uit die vuurzee naar den brandenden hemel, smachtend naar de loutering van dit eerste dagbegin . . .

En tegelijk brak uit het diep-donkere hart van het bosch een klokkend voortrollende klankenstroom los: een staccato van roepende apenstemmen, diepe en hoogere, elkaar overklinkend, in elkaar verglijdend, wèg-glijdend en weëromkeerend in eindeloos zich herhalende echo's.

Opeens was het land ontwaakt. Opeens riep daar het leven met een stem vol van duister, eeuwenoud geluid, een triestig klinkende weemoed, die als een huiveringwekkend geheimenis uit de schemerdiepten van het oerwoud opschreeuwde en schreeuwend daarin weer verging.

Dan stierf het roode zonlicht weg. Doofde uit. Werd goud, werd geel, werd wit als geblakerd metaal, in den strakken glansblauwen hemel, een onmetelijke koepel van azuur over het eeuwig groen van de eeuwenoude boomen. En de apen zwegen . . . Het was dag.

Het was dag. De zon rees. De hitte groeide. Woekerde op van alle kanten: uit den vochtigen, broeiwarmen bodem, uit de omstrengeling van verstikkende lianen, uit de omhelzing van de boomkruinen, uit de zonnestralen, die als lange gloeiende armen het land omvatten in versmorende liefkoozing. En in deze liefkoozing werd het alles stil, werd het ademloos, roerloos en aandachtig; stonden de boomen in overgegeven peinzing gansch bewegingloos in de beweginglooze lucht, die heeter werd, ál heeter en langzaam in deze hitte aanving te sidderen tusschen het zwijgende woud en den zwijgenden hemel . . .

Hoog, in de ruige woekering van een grooten boom, zat de reus-aap. Ze had haar machtige schouders wat opgetrokken, daartusschen dook de kop met het breede, lang uitgegroeide gezicht, waarin de oogen en de